

Sprawa C-238/20**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

5 czerwca 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Augstākā tiesa (Senāts) (sąd najwyższy, Łotwa)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

4 czerwca 2020 r.

Strona skarżąca w pierwszej instancji i wnosząca skargę kasacyjną:

SIA Sātiņi-S

Strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym:

Dabas aizsardzības pārvalde (organ ochrony środowiska)

[...]

Administratīvo lietu departaments (izba administracyjna)

Latvijas Republikas Senāts (sąd najwyższy Republiki Łotewskiej)**POSTANOWIENIE**

W Rydze, w dniu 4 czerwca 2020 r.

Sąd [...] [skład sądu odsyłającego]

rozpatrzył w ramach postępowania pisemnego skargę kasacyjną wniesioną przez SIA Sātiņi-S (zwaną dalej „skarżącą”) od wyroku Administratīvā apgabaltiesa (okręgowego sądu administracyjnego) z dnia 30 kwietnia 2019 r. wydanego w postępowaniu sądowo administracyjnym wszczętym w drodze skargi wniesionej przez wspomniane przedsiębiorstwo w celu nakazania Dabas aizsardzības pārvalde (organowi ochrony środowiska) wydania korzystnego dla niego aktu administracyjnego o przyznaniu mu rekompensaty z tytułu poważnych szkód wyrządzonych w akwakulturze na nieruchomościach stanowiących jego

własność przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną.

Przedmiot postępowania głównego i istotne okoliczności faktyczne

1. Chroniony obszar przyrody „Sātiņu dīoi” („stawy Sātiņi”) został wyznaczony jako specjalny obszar ochrony w Ministru kabineta 1999. gada 15. jūnija noteikumi Nr. 212 „Noteikumi par dabas liegumiem” (rozporządzeniu rady ministrów nr 212 z dnia 15 czerwca 1999 r. w sprawie chronionych obszarów przyrody).

W 2002 r. skarżąca nabyła nieruchomości „Liegumi” („rezerwaty”) i „Centri” („ośrodki”), które znajdują się na terenie chronionego obszaru przyrody „Sātiņu dīki”. Stawy na nieruchomości skarżącej zajmują 600,7 ha (z 687 ha całkowitej powierzchni zajmowanej przez tę nieruchomość).

W 2005 r. obszar ten został włączony do obszaru ochrony o znaczeniu europejskim Natura 2000 (zwanego dalej „obszarem sieci Natura 2000”).

2. W dniu 16 sierpnia 2017 r. skarżąca złożyła wniosek do organu ochrony środowiska, wnosząc o przyznanie jej rekompensaty za straty wyrządzone w akwakulturze na jej nieruchomościach „Liegumi” i „Centri”.

Okręgowy organ w Kurzeme administracji ochrony środowiska uznał, że straty poniesione w wyniku szkód spowodowanych w [instalacjach] akwakultury skarżącej wyniosły 87 428,50 EUR.

Organ ochrony środowiska odmówił przyznania wnioskowanej rekompensaty z tytułu poważnych szkód wyrządzonych w akwakulturze przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną, ponieważ skarżąca otrzymała już maksymalną dozwoloną kwotę pomocy de minimis.

3. Zdaniem organu ochrony środowiska w niniejszej sprawie obowiązuje pułap 30 000 EUR pomocy de minimis określony w art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 717/2014 z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rybołówstwa i akwakultury (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 717/2014”).

Rozporządzenie nr 717/2014 stosuje się na Łotwie zgodnie z przepisami Ministru kabineta 2015. gada 29. septembra noteikumi Nr. 558 „De minimis atbalsta uzskaites un piešķiršanas kārtība zvejniecības un akvakultūras nozarē” (rozporządzenia rady ministrów nr 558 z dnia 29 września 2015 r. w sprawie zasad rozliczania i przyznawania pomocy de minimis w sektorze rybołówstwa i akwakultury, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 558”) oraz Ministru kabineta 2016. gada 7. jūnija noteikumi Nr. 353 „Kārtība, kādā zemes īpašniekiem vai lietotājiem nosakāmi to zaudējumu apmēri, kas saistīti ar īpaši aizsargājamo nemedījamo sugu un migrējošo sugu dzīvnieku nodarītājiem būtiskiem

postījumiem, un minimālās aizsardzības pasākumu prasības postījumu novēršanai” (rozporządzenia rady ministrów nr 353 z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie procedury określenia kwoty strat poniesionych przez właścicieli lub użytkowników gruntów, wynikających z poważnych szkód wyrządzonych przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną, a także minimalnych wymagań, jakie muszą spełniać środki ochrony mające na celu uniknięcie szkód; zwanego dalej „rozporządzeniem nr 353”).

Organ ten stwierdził, że skarżąca skorzystała już z maksymalnej pomocy de minimis w okresie trzech lat podatkowych, w związku z czym wypłata wnioskowanej rekompensaty za rok 2017 przekraczałaby pułap pomocy de minimis w wysokości 30 000 EUR przewidziany w art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 717/2014.

4. Skarżąca wszczęła postępowanie sądowe w celu nakazania organowi ochrony środowiska przyznania jej rekompensaty z tytułu poważnych szkód wyrządzonych w akwakulturze na nieruchomościach stanowiących jej własność przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną.

Skarżąca podnosi, że pułap de minimis ma zastosowanie do pomocy państwa, aby nie zakłócać rynku wewnętrznego Unii Europejskiej. Natomiast rekompensata za straty nie stanowi korzyści przyznanej przez państwo. Rekompensata za straty jest naprawieniem szkody poniesionej przez przedsiębiorstwo przy wykonywaniu zadań leżących w interesie publicznym.

Przy stosowaniu pkt 39 rozporządzenia nr 353 ma miejsce sytuacja, w której małe przedsiębiorstwa otrzymują pokrycie w wysokości 100% strat poniesionych przez nie w okresie trzech lat, natomiast w przypadku skarżącej, która zarządza znacznymi obszarami stawów i znajduje się na obszarze sieci Natura 2000, zrekompensowano jej jedynie 12% poniesionych strat.

5. Zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji sądy oddaliły te żądania.

Skarżąca wniosła skargę kasacyjną, podnosząc, że pomoce przekraczające maksymalny pułap de minimis w okresie trzech lat muszą zostać zgłoszone Komisji Europejskiej i nie mogą zostać przyznane, dopóki Komisja Europejska nie stwierdzi, że pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym. Instytucje mogły przeprowadzić procedurę zgłoszenia Komisji Europejskiej.

6. W związku z powyższym niniejszy spór dotyczy kwestii, czy rekompensata z tytułu poważnych szkód wyrządzonych w akwakulturze przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną na obszarach sieci Natura 2000 podlega pułapom de minimis mającym zastosowanie do wypłat pomocy państwa.

Prawo krajowe i prawo Unii Europejskiej mające zastosowanie w sprawie

7. Prawo Unii Europejskiej:

7.1 Artykuł 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

7.2 Artykuł 3 ust. 2 i motyw 15 rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 717/2014 z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rybołówstwa i akwakultury.

7.3 Artykuł 3 ust. 2 lit. a) i b) oraz art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa.

8. Prawo krajowe:

8.1 Sugu un biotopu aizsardzības likums (ustawa o ochronie gatunków i biotopów)

[„]Artykuł 4. Kompetencje rady ministrów:

Rada ministrów ustanawia:

[...]

6) procedury określania kwoty strat poniesionych przez użytkowników gruntów, wynikających z poważnych szkód wyrządzonych przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną, a także minimalnych wymagań, jakie muszą spełniać środki ochrony konieczne do uniknięcia szkód;

[...][”]

[„]Artykuł 10. Prawo właścicieli lub użytkowników gruntów do otrzymania rekompensaty:

1) Właściele lub użytkownicy gruntów mają prawo do otrzymania rekompensaty ze środków pochodzących z budżetu państwa przewidzianych na ten cel z tytułu poważnych szkód wyrządzonych przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną, pod warunkiem że podjęli niezbędne środki ochrony i wprowadzili, zgodnie ze swoją wiedzą, umiejętnościami i praktycznymi możliwościami, metody zapobiegania lub ograniczania szkód korzystne dla środowiska. Właściele lub użytkownicy gruntów nie mają prawa do otrzymania rekompensaty, jeśli w złej woli przyczynili się do powstania szkody lub do zwiększenia jej wysokości w celu uzyskania rekompensaty.

[...]

3) Rekompensata z tytułu poważnych szkód wyrządzonych przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną nie jest wypłacana, jeżeli właściciel lub użytkownik gruntów otrzymał inne płatności od państwa, gminy lub z Unii Europejskiej, przewidziane bezpośrednio lub pośrednio w odniesieniu do tych samych ograniczeń działalności gospodarczej lub takich samych szkód wyrządzonych przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną, w stosunku do których rekompensata jest przewidziana w przepisach, lub jeżeli wnioskodawca otrzymał pomoc na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011.[”]

8.2 Lauksaimniecības un lauku attīstības likums (ustawa o rolnictwie i rozwoju obszarów wiejskich)

Artykuł 5:

[„][...]

7) Rada ministrów określa zasady zarządzania i kontroli pomocy przyznawanych przez państwo i Unię Europejską na rzecz rolnictwa, jak również zasady zarządzania i kontroli pomocy przyznawanych przez państwo i Unię Europejską na rzecz rozwoju obszarów wiejskich i rybołówstwa.

[...][”]

8.3 Rozporządzenie rady ministrów nr 558 z dnia 29 września 2015 r. w sprawie zasad rozliczania i przyznawania pomocy de minimis w sektorze rybołówstwa i akwakultury [mające zastosowanie w niniejszej sprawie, uchylone przez 2018. gada 21. Novembra noteikumiem Nr. 715 „Noteikumi par *de minimis* atbalsta uzskaites un piešķiršanas kārtību un *de minimis* atbalsta uzskaites veidlapu paraugiem” (rozporządzenie nr 715 z dnia 21 listopada 2018 r. w sprawie zasad rozliczania i przyznawania pomocy de minimis oraz wzorców formularza rozliczenia pomocy de minimis)].

Punkt 1: [„]Niniejsze rozporządzenie określa zasady rozliczania i przyznawania pomocy de minimis w sektorze rybołówstwa i akwakultury zgodnie z rozporządzeniem Komisji Europejskiej nr 717/2014 z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rybołówstwa i akwakultury (zwanym dalej »rozporządzeniem Komisji nr 717/2014«).[”]

Punkt 2: [„]W celu otrzymania pomocy de minimis zgodnie z przepisami art. 3, 4 i 5 rozporządzenia Komisji nr 717/2014 wnioskujący o pomoc składa wniosek o udzielenie pomocy de minimis do podmiotu udzielającego pomocy (załącznik 1)

(zwany dalej »wnioskiem«). We wniosku wskazuje się pomoc de minimis otrzymaną przez wnioskodawcę w ciągu bieżącego roku i w ciągu dwóch poprzednich lat podatkowych, a także planowaną pomoc de minimis, niezależnie od tego, w jaki sposób pomoc jest udzielana i kto jej udziela. W przypadku łączenia pomocy de minimis wnioskujący o pomoc dostarcza również informacje o innych pomocach otrzymanych na dany projekt w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych. Dostarczając informacje o pomocach de minimis i innych planowanych pomocach państwa, wnioskodawca powinien wskazać pomoce, o które wnioskował, w odniesieniu do których podmiot udzielający pomocy jeszcze się nie wypowiedział. Jeżeli wnioskujący o pomoc de minimis nie otrzymał wcześniej tego rodzaju pomocy, powinien on wskazać odpowiednie informacje we wniosku.[”]

8.4 Rozporządzenie nr 353 z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie procedury określania kwoty strat poniesionych przez właścicieli lub użytkowników gruntów, wynikających z poważnych szkód wyrządzonych przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną, a także minimalnych wymagań, jakie muszą spełniać środki ochrony mające na celu uniknięcie szkód (w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie):

Punkt 1: [„]Niniejsze rozporządzenie określa:

1.1 Procedurę określania kwoty strat poniesionych przez właścicieli lub użytkowników gruntów, wynikających z poważnych szkód wyrządzonych przez zwierzęta należące do gatunków wędrownych i gatunków niełownych objętych szczególną ochroną (zwanym dalej »stratami«);

[...] [”]

Punkt 39: [„]Przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu rekompensaty organ administracji musi spełnić następujące przesłanki:

39.1 Przyznać rekompensatę, przestrzegając ograniczeń sektora i działalności, o których mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rolnym (zwanego dalej »rozporządzeniem Komisji nr 1408/2013«) lub w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 717/2014 z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rybołówstwa i akwakultury (zwanego dalej »rozporządzeniem Komisji nr 717/2014«).

39.2 Zweryfikować, czy kwota rekompensaty nie zwiększa całkowitej kwoty pomocy de minimis otrzymanej w danym roku podatkowym i w ciągu dwóch poprzednich lat podatkowych do poziomu przekraczającego próg pomocy de minimis określony w art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji nr 1408/2013 (podmioty gospodarcze prowadzące działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych) lub w art. 3 ust. 2

rozporządzenia Komisji nr 717/2014 [podmioty gospodarcze prowadzące działalność w sektorze rybołówstwa i akwakultury zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniającym rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000]. Przy rozpatrywaniu kwoty rekompensaty otrzymaną pomoc de minimis ocenia się w odniesieniu do jednego przedsiębiorstwa. Jedno przedsiębiorstwo to przedsiębiorstwo spełniające kryteria określone w art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 1408/2013 i w art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji nr 717/2014.[”]

Punkt 40: [„]W terminie dwóch miesięcy od określenia wysokości strat [właściwy] urzędnik wydaje pozytywną decyzję w sprawie przyznania rekompensaty, ustalającą jej wysokość, lub decyzję odmowną.[”]

Powody, dla których sąd odsyłający ma wątpliwości co do wykładni prawa Unii

9. Zdaniem Senāts należy w pierwszej kolejności określić mające zastosowanie ramy prawne, to znaczy należy odpowiedzieć na pytanie, czy rekompensatę za straty wyrządzone przez objęte ochroną ptaki i zwierzęta podmiotom gospodarczym działającym w sektorze rybołówstwa i akwakultury należy uznać za pomoc państwa.

9.1 W odpowiedzi na pytania zadane przez Senāts właściwa instytucja [w tej dziedzinie] – Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija (ministerstwo środowiska i rozwoju regionalnego) – twierdzi, powołując się na wyrok Trybunału z dnia 19 marca 2013 r., *Bouygues i Bouygues Télécom/Komisja i in.*, C-399/10 P i C-401/10 P (EU:C:2013:175), że rekompensatę za straty spowodowane przez objęte ochroną zwierzęta w sektorze rybołówstwa i akwakultury należy uznać za pomoc państwa.

Na stronie internetowej Komisji Europejskiej zostały również opublikowane zgłoszenia pomocy przyznanych w porównywalnych sytuacjach, takich jak np. SA.50367 (2018/N), która dotyczy wypłaty rekompensaty za szkody wyrządzone przez zwierzęta objęte ochroną.

9.2 Senāts ma jednak wątpliwości co do możliwości rozszerzenia przepisów dotyczących pomocy państwa na rekompensaty.

Rekompensaty są przewidziane za przestrzeganie określonych zobowiązań leżących w interesie publicznym, a mianowicie, w niniejszej sprawie, w związku z zaniechaniem ochrony zasobów rybnych przed szkodami wyrządzanymi przez ptaki i zwierzęta. Państwo nakłada tego rodzaju zobowiązanie leżące w interesie publicznym, ustanawiając ograniczenia w zarządzaniu niektórymi obszarami.

Zobowiązania o charakterze publicznym ustanowione przez państwo w odniesieniu do specjalnego obszaru ochrony będącego przedmiotem niniejszej sprawy wynikają z zastosowania przepisów Unii Europejskiej, a mianowicie, w niniejszej sprawie, zasadniczo z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (zwanej dalej „dyrektywą 2009/147”).

W ocenie Senāts naprawienie szkody wyrządzonej przez ptaki i zwierzęta stanowi odszkodowanie za poniesione straty w rozumieniu art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a nie płatność uzupełniająca, którą można by uznać za pomoc państwa.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ww. sprawach połączonych Bouygues i Bouygues Télécom/Komisja i in. zawiera definicję pojęcia „pomocy państwa”, jednakże wyrok ten dotyczy zasadniczo wypłaty pożyczki akcjonariusza w związku z podwyższeniem kapitału przedsiębiorstwa. Senāts uważa, że zakres pojęcia pomocy państwa zdefiniowanego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ww. sprawie nie obejmuje w sposób jednoznaczny rekompensaty za poniesione straty będącej przedmiotem niniejszej sprawy.

9.3 Po przeanalizowaniu art. 1 rozporządzenia nr 717/2014 w świetle jego motywu 15 Senāts wnioskuje, że rozporządzenie to nie ma prima facie zastosowania do odszkodowania za straty wyrządzone przez ptaki lub zwierzęta wędrowne lub niełowne.

W związku z tym, zdaniem Senāts przepisy krajowe wykonujące rozporządzenie nr 717/2014, a mianowicie rozporządzenie rady ministrów nr 558, również nie obejmują takich strat.

9.4 Biorąc jednak pod uwagę kompetencję Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie wykładni i stosowania traktatów, Senāts uważa za konieczne przedłożenie tej kwestii Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Odpowiedzi na tę kwestię prawną nie udało się znaleźć w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

10. Niezależnie od tego, czy rekompensata może zostać uznana za pomoc państwa, należy również rozpatrzyć kwestię odpowiedniej kwoty tej rekompensaty.

10.1 Prawo własności ustanowione w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej obejmuje prawo do używania mienia stanowiącego czyjąś własność oraz do otrzymania słusznego odszkodowania z tytułu nałożenia pewnych ograniczeń.

10.2 Instytucja właściwa w tej dziedzinie – Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija (ministerstwo środowiska i rozwoju regionalnego) – twierdzi, że wysokość rekompensaty nie odpowiada kwocie rzeczywiście poniesionych strat, gdyż głównym czynnikiem, mającym w praktyce wpływ na wysokość obliczonej rekompensaty, jest na przykład powierzchnia stawów rybnych. Obecnie we wzorze obliczania rekompensaty nie bierze się pod uwagę liczby zjedzonych ryb, to znaczy zakresu szkody rzeczywiście wyrządzonej w akwakulturze.

10.3 Senāts uważa, że rekompensata za ograniczenie prawa własności powinna być rzeczywista i skuteczna, to znaczy, że należy zapewnić odpowiednie odszkodowanie za rzeczywiście poniesione straty. Dyrektywa 2009/147 nie porusza kwestii rekompensaty, lecz wskazuje, że w celu zapobieżenia poważnym szkodom dla rybołówstwa państwa członkowskie mogą wprowadzić wyjątki od wymogów określonych w tej dyrektywie.

Zdaniem Senāts, chociaż prawdą jest, że państwom członkowskim przysługuje zakres uznania w celu osiągnięcia równowagi między odpowiednią ochroną ptaków a zagwarantowaniem interesów gospodarczych, to jednak na terytorium Unii Europejskiej konieczne jest podobne koncepcyjnie rozwiązanie na poziomie zasad w odniesieniu do odpowiedniej rekompensaty wynikającej z zobowiązania nałożonego aktem prawnym Unii.

10.4 Dotychczasowe orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące wykładni i stosowania art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie dostarcza jasnej odpowiedzi na tę kwestię.

11 Z uwagi na powyższe uwagi Senāts uważa, że w celu wyjaśnienia, w jaki sposób należy stosować przepisy dotyczące pomocy państwa i rekompensaty z tytułu przestrzegania ograniczeń nałożonych przepisami prawa Unii, konieczne jest przekazanie niniejszej sprawy Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Sentencja

Na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej [...] Senāts:

postanawia

Skierować do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytania prejudycjalne:

- 1) Czy prawo do słusznego odszkodowania z tytułu ograniczenia prawa własności zagwarantowane w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zezwala, aby rekompensata przyznana przez państwo z tytułu strat wyrządzonych w akwakulturze na obszarze sieci Natura 2000 przez ptaki objęte ochroną na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady

2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa była znacznie niższa od rzeczywiście poniesionych strat?

- 2) Czy rekompensata przyznana przez państwo z tytułu strat wyrządzonych w akwakulturze na obszarze sieci Natura 2000 przez ptaki objęte ochroną na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy ustanowiony w art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 717/2014 z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rybołówstwa i akwakultury pułap wynoszący 30 000 EUR pomocy de minimis ma zastosowanie do rekompensaty takiej jak będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym?

zawiesić postępowanie do czasu wydania orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

[...] [informacja dotycząca braku możliwości wniesienia środka zaskarżenia i podpisy]